

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/83/2021
Identifikačné číslo spisu: 2515010184
Dátum vydania rozhodnutia: 07.12.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2515010184.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému Ing. P. X. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 7. decembra 2021 v Bratislave o dovolaní obvineného Ing. P. X. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 4. júna 2020, sp. zn. 5To/114/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. P. X. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Piešťany (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 17. júla 2019, sp. zn. 2T/49/2015, uznal obvineného Ing. P. X.I. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 25. novembra 2014 v čase asi o 12.25 hod. v X. na ulici O. viedol ako vodič v smere od ulice O. motorové vozidlo zn. Mercedes Benz GL 500, EČV: K., vybavené automatickou prevodovkou, pričom sa plne a riadne nevenoval vedeniu motorového vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, pričom po tom, ako s vozidlom so zapnutým motorom zastavil v protismere pri ľavej strane cesty oproti areálu IV. Základnej školy na O. ulici č. XX, s vozidlom prudko vyštartoval, ľavou prednou časťou vozidla narazil do ľavej prednej časti strany tam stojaceho osobného motorového vozidla zn. Jeep Cherokee, EČV: X., od toho sa s ním vedením vozidlom odrazil do kovového zábradlia oddelujúceho vozovku od chodníka a vchodu areálu základnej školy, ktoré vozidlom prerazil a narazil do chodcov A. V. a P. V., pričom poškodená A. V. následkom toho utrpela zranenia - viacúrovňovú zlomeninu dolnej čeľuste s posunutím úlomkov, zlomeninu VII. A VIII. rebra vpravo s posunutím úlomkov, vnútrokĺbové trieštivé zlomeniny oboch pŕšťal v jej hornej tretine na nosnej vonkajšej ploche s posunutím úlomkov, zlomeninu dolnej časti vretenovej kosti vpravo s posunutím úlomkov a zlomeninu pod hlavičkou IV. záprstnej kosti pravej ruky bez posunutia úlomkov s celkovou dobou liečenia najmenej 3 mesiace a poškodený P. V. nasledovné zranenia - otras mozgu ľahkého charakteru, pomliaždenie nosa s krvácaním z nosných

prieduchov, zlomeninu rebier VI. - IX. vľavo s ľahkým posunutím lomných línií, zlomeninu hlavičky ihlice v oblasti kolena vľavo bez posunutia úlomkov a pomliaždenie ľavého predkolenia vpredu s podkožným krvným výronom s celkovou dobou liečenia do 42 dní, čím Ing. P. X. porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, ktorého výkonu mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona podmienene odložil a určil skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok. Súčasne mu okresný súd podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti vedenia motorového vozidla akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 5 (päť) rokov. Rovnako podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodených A. V. a P. V. so svojimi nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením zo 4. júna 2020, sp. zn. 5To/114/2019, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému a jeho obhajcovi doručené 28. júla 2020, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 18. mája 2021 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných uviedol, že napadnuté uznesenie považuje za nezákonné aj z dôvodov, že neboli dodržané ustanovenia § 2 ods. 7, ods. 10, ods. 12 a ods. 19 Trestného poriadku. Pokračoval, že v konaní nebol bez pochybností zistený skutkový stav [najmä ohľadom toho, v ktorom okamihu sa mal prebrať z bezvedomia (zo stavu nepričetnosti) a akým spôsobom]. Súdny podľa obvineného nerešpektovali fakt možnej svalovej koordinácie v stave zmätenosti. Súdny sa podľa neho nevysporiadali s ďalšími skutočnosťami, ktoré vyplynuli z dopočutia znalcov a účelovo povyberali čiastkové zistenia svedčiace v jeho neprospech. Súdny sa vyhli použitiu zásady v pochybnostiach v prospech obvineného, napriek tomu, že tu značné pochybnosti existujú. Pokiaľ dospeli súdy k záveru, že skutok spáchal v stave pričetnosti (zmenšenej), bolo by na mieste [vzhľadom na priebeh skutku a spôsob jeho spáchania (najmä neustále zrýchľovanie vozidla)] posúdiť aj právnu kvalifikáciu - či neprišlo k spáchaniu niektorého z úmyselných trestných činov. Je podľa obvineného neprípustné, aby v priebehu trestného konania dochádzalo k zmenám v opise spáchania skutku, ktoré majú zásadný význam pre posúdenie charakteru trestnej činnosti. Tým je trestné konanie vedené jednak v rozpore so zákonom, jednak mu znemožňuje právo na účinnú obhajobu.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že v konaní došlo k porušeniu zákona a napadnuté uznesenie zrušil.

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že tvrdenia obvineného považuje za neopodstatnené. Pokračovala, že dovolateľ bol uznaný vinným na tom istom skutkovom základe ako bola podaná obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany sp. zn. Pv 823/14/2204-31 z 9. júla 2015, pričom v rámci dokazovania viny obvineného boli na hlavných pojednávaniach preskúmané všetky alternatívy skutkového deja, k čomu sa obvinený po každom vykonanom dôkaze mal možnosť vyjadriť a navrhnúť doplnenie dokazovania, čo mu bolo súdom v plnom rozsahu umožnené. K dovolateľom vytykákanému nedostatočnému vykonaniu dokazovania v prípravnom konaní prokurátorka poznamenala, že prokurátor podával obžalobu okrem iných skutočností aj na základe presvedčenia, že zo strany obvineného išlo o jeho vedomú nedbanlivosť, lebo vzhľadom na všetky okolnosti prípadu vedel, že spôsobom uvedeným v Trestnom zákone môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. Obvinený mal vedomosť o svojom neuspokojivom zdravotnom stave, na ktorý sám poukázal a ktorého jedným zo sprievodných javov boli aj jeho náhle straty vedomia bez

predchádzajúcich príznakov. Napriek tomu uvedeného dňa viedol ako vodič osobné motorové vozidlo, s ktorým pre svoj zlý zdravotný stav, ktorý v plnom rozsahu podcenil, spôsobil dopravnú nehodu. Prokurátorka uviedla, že všetky ním vytýkané nedostatky súdneho konania, vrátane dodržania práva obvineného na obhajobu, boli už súdom prvého stupňa a aj druhého stupňa starostlivo skúmané a vyhodnotené. Rozsudok okresného súdu ako aj uznesenie krajského súdu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie obvineného sú podľa prokurátorky zákonné, s vykonaným dokazovaním, súdom zhodnotenými dôkazmi, právnou kvalifikáciou skutku a dôvodmi rozhodnutia sa plne stotožnila, pričom v uvedenom rozsahu vykonané dokazovanie je na zákonné a spravodlivé posúdenie veci dostatočné. V uvedenom prípade sa dovolateľ v skutočnosti u Najvyššieho súdu Slovenskej republiky domáha opätovného preskúmania vykonaného dokazovania a zmeny správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktoré dovolací súd v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku skúmať ani meniť nemôže. Vzhľadom k tomu, že dôvody dovolania nie sú preukázané, prokurátorka navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Obvinený sa podaním doručeným okresnému súdu 26. augusta 2021 vyjadril k vyjadreniu prokurátorky, v ktorom uviedol, že presvedčenie prokurátora pri podaní obžaloby o jeho vedomej nedbanlivosti nebolo podložené vykonaným dokazovaním v prípravnom konaní. Aj okresný súd v odôvodnení svojich rozsudkov konštatoval, že v prípravnom konaní nebola venovaná dostatočná pozornosť preukazovaniu subjektívnej stránky trestného činu. Je podľa obvineného pravdou, že o svojom zdravotnom stave mal vedomosť, avšak v tom smere, že každé dva roky absolvoval povinnú lekársku prehliadku, na potvrdenie spôsobilosti viesť motorové vozidlo. Zdravotná udalosť, ktorá nastala bezprostredne pred nehodou, prišla náhle, bez predchádzajúcich príznakov, čo bolo preukázané znaleckým dokazovaním. Dodal, že nemal žiadnu možnosť uvedený stav predvídať. Z uvedených dôvodov je napádané rozhodnutie nezákonné. Bol uznaný vinným bez toho, aby bola preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Uviedol, že medzi prvým (oslobodzujúcim) a druhým (odsudzujúcim) rozsudkom okresného súdu nie sú z odôvodnia a z dokazovania vykonaného medzi vydaním týchto dvoch rozsudkov, zrejme také rozdiely, ktoré by odôvodňovali absolútne opačný záver súdu o jeho vine. Z toho dôvodu považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné, keď sa s týmito okolnosťami nevysporiadalo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným Ing. P. X. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto

dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Pokiaľ ide o obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 16/2013-I a 7/2011).

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku treba vo všeobecnosti uviesť, že tento možno úspešne uplatniť iba vtedy, ak zistené porušenie zákona (posudzujúc trestné konanie ako celok) zodpovedá svojou povahou a závažnosťou porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda len ak bolo odsúdenie obvineného založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje. Tento prístup najvyššieho súdu pri výklade a uplatňovaní tohto dovolacieho dôvodu vychádza z toho, že dovolanie nemožno považovať za dôvodné, ak by ním namietané a dovolacím súdom zistené porušenie zákona nemohlo viesť ku zmene napadnutého rozhodnutia. Dovolanie by v takom prípade v konečnom dôsledku nemohlo byť úspešné a splniť ním sledovaný účel nápravy, ani ak by mu dovolací súd vyhovel, čím by stratilo procesnú povahu opravného prostriedku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 52/2013-III).

Pokiaľ ide o vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, treba zároveň dodať, že ak dovolateľom tvrdená nezákonnosť dôkazu spočíva v zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť pri jeho získaní alebo vykonaní, takto vecne vymedzená chyba zodpovedá (v prípade jej preukázania) iba dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý je v tomto prípade vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa písm. c) tohto ustanovenia v pomere špeciality. Pritom platí, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Inak povedané, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Ďalej je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011). Inými slovami povedané, predmetný dovolací

dôvod slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože ako už bolo vyššie uvedené určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd odkazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku okresného súdu (str. 18-25), s ktorými sa v napadnutom uznesení stotožnil aj krajský súd a skonštatoval, že okresný súd jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, z výsledkov ktorých bola preukázaná vina obvineného v zmysle skutkovej vety uvedenej v rozsudku okresného súdu. V tejto súvislosti možno zdôrazniť argumentáciu okresného súdu, že obvinený si musel byť vedomý svojich zdravotných problémov, ktoré ho z vedenia vozidla jednoznačne diskvalifikujú, keď bolo len vecou náhody, kedy pre ďalšie bezvedomie nebude môcť ako vodič dodržať elementárnu povinnosť venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke. V tomto prípade sa obvinený bez primeraných dôvodov spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. Z týchto dôvodov preto okresný súd správne označil jeho konanie podľa § 16 písm. a) Trestného zákona ako vedomú nedbanlivosť, keďže obvinený o svojich zdravotných problémoch vedel a takúto mieru opatrnosti bolo možné po ňom spravodlivo žiadať. Možno teda dodať, že konanie obvineného súdy prvého a druhého stupňa správne právne kvalifikovali ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, a preto nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Námietky obvineného týkajúce sa prezentovania svojho pohľadu na priebeh konania, sú námietkami vzťahujúcimi sa k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd v konaní o dovolaní, ako už bolo vyššie uvedené, nemôže skúmať ani meniť, a z tohto dôvodu sa nimi ani nemôže (na podklade dovolania podaného obvineným) zaoberať. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvineného nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Vo vzťahu k uvedenej miere opatrnosti v rámci zavinenia z nedbanlivosti možno však vo všeobecnosti dodať, že vedomá nedbanlivosť je budovaná na vedomosti možnosti vzniku následku. Spoliehanie sa, že k následku nedôjde, vylučuje zámer spôsobiť ho a zároveň naznačuje, že obvinený nesprávne hodnotí možnosť zabrániť vzniku následku a v tom spočíva jeho zodpovednosť za spáchaný trestný čin. Trestný zákon nestanovuje hranicu miery opatrnosti a ponecháva na trestnoprávnej teórii a praxi, aby ju zistili. Miera opatrnosti je daná spojením jej objektívneho a subjektívneho vymedzenia a ich vzájomným vzťahom a platí aj pri vymedzení vedomej aj nevedomej nedbanlivosti. Posudzovanie dôvodov, na ktoré sa obvinený spoliehal, že nespôsobí porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom, sa aj pri vedomej nedbanlivosti musí udiat' so zreteľom na to, ako sa situácia javila obvinenému, aké boli jeho znalosti, skúsenosti a pod., ich primeranosť je zároveň nevyhnutné posudzovať aj vzhľadom na vonkajšie okolnosti konkrétneho prípadu. Berúc do úvahy vyššie uvedené možno zhrnúť, že v predmetnej veci v dôsledku náhlejšej indispozície (strata vedomia) obvineného vyvolanej jeho zdravotným stavom (o ktorom mal vedomosť), došlo k strate kontroly nad motorovým vozidlom, čo malo za následok dopravnú nehodu. Príčinnú súvislosť medzi porušením povinnej opatrnosti obvineného ako vodiča a následkom predmetného porušenia (ublíženie na zdraví) bola konajúcimi súdmi náležite dokázaná.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného Ing. P. X. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.